

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.169/2014/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. I. B. ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Görömbei Zoltán ügyvéd (címe) által képviselt..... Büntetés-végrehajtási Intézet (címe) I. rendű, a dr. T. Gy. jogtanácsos ügyintézője mellett a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (címe) és a dr. B. J. jogtanácsos (címe) által képviselt Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága (címe) III. rendű alperesekkel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 10.P.21.516/2011/90. számú ítélete ellen a felperes részéről 92. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alpereseknek személyenként 100 000 (százezer) Ft másodfokú perköltséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes az I. rendű alperesnél töltötte előzetes letartóztatását 2006. április hó 30. napjától 2007. február hó 27. napjáig, majd a szabadságvesztés büntetését is 2008. november hó 4. és 2012. október hó 2. napjai között.

A felperes a fogva tartásával kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

1. dohányzókkal volt nem dohányzóként összezárván,
2. a zárkákban a fogva tartottak részére rendelkezésre álló illemhely a fogva tartottakkal egy légtérben került elhelyezésre, és a közösségi tértől legfeljebb egy

pokróccal volt elválasztva; ezen illemhely tisztán tartása nem volt megfelelő, mivel az ahhoz szükséges tisztítószerket, és eszközöket az I. rendű alperes nem biztosította,

3. a padlóban mérgező azbeszt található,
4. az elítéltek elhelyezésére szolgáló zárka szellőzése nem volt megfelelő,
5. a zárkák fűtése, világítása nem volt megfelelő,
6. az elítéltek részére előírt 6 m³ légtér, illetőleg 3 m² mozgástér egyik zárkában volt biztosítva,
7. a napi 1 órás séta csak részben volt biztosítva,
8. az élettársi kapcsolata azért szakadt meg, mert a büntetésének során élettársával sem szexuális, sem egyéb intim kapcsolatot tartani nem tudott,
9. a felperes saját ruhájában végzett takarító tevékenységet előzetes letartóztatása alatt,
10. az ágyfelszerelés nem volt megfelelő.

A felperes a fenti időszakban az alábbi zárkákban került elhelyezésre: 28., 29., 30., 32., 33., 34., 35., 46., 47., 54., 63., 64., 90. és 99. Ő nem dohányzóként dohányzó elítéltekkel is egy zárkában került elhelyezésre, és részére az előírt légm³-t, illetőleg mozgástérét az I. rendű alperes nem tudta biztosítani az intézet túltelítettsége miatt.

A felperes esetében testi vagy lelki megbetegedés a fenti körülményekkel okozati összefüggésben nem keletkezett. A testi tünetei (fulladásérzés, szívpanaszok) ugyan állhatnak összefüggésben a szabadságvesztés büntetéssel, azonban egyértelmű okozati összefüggés az 1-10. pontokban megjelöltekkel nem mutatható ki. A felperes extrovertált beállítottságú, aki élményeit érzelmileg mélyen átéli, ezekbe érzelmileg jelentősen bevonódik, a frusztrációt nehezen tűri. Frusztrációit nárcisztikus sérelemként is megéli. Ő az I. rendű alperesnél elszenvedett sérelmeire koncentrálna, nem tud ezektől elszakadni, eltávolodni, szempontot váltani. Nála sem súlyos mértékű depressziót, sem paranoid személyiségzavart, sem extrém mértékű szorongást nem lehet kimutatni. Az alkalmazkodóképessége feszültebb, indulatosabb, frusztrációból eredő türelmetlenebb állapota miatt nehezebben tekintendő és tartósnak is minősíthető. Ezeket a tüneteket az általa kiállt igen hosszú szabadságvesztés és az ezzel járó korlátozások szükségszerűen okozzák. Állapota gyógyszeres terápiával kezelhető, amelynek időtartama nem határozható meg.

A felperes kártérítési igényét az I. rendű alperes a 2011. augusztus hó 16. napján kelt 42-74/12/2011. számú határozatával elutasította. Annak indokolása tartalmazta, hogy az intézet befogadóképességére is figyelemmel az 1 főre eső légm³ és a mozgástér nem volt biztosítva, mert a 177 fő befogadására képes I. rendű alperesnél az átlagos fogvatartotti létszám 350 fő volt. A túlszűfolttság miatt a nem dohányzó felperes dohányzó fogvatartottakkal közös zárkában került elhelyezésre. Az I. rendű alperes által használt épület paraméterei miatt önálló szellőztetésű illemhelyet kialakítására nincs mód.

A felperes módosított kereseti kérelmében az alpereseket arra kérte kötelezni, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a részére 12 000 000 Ft tőkét és annak 2006. április hó 30. napjától járó késedelmi kamatát. Kérte mindhárom alperes vonatkozásában

megállapítani a tisztességes eljáráshoz, az emberi méltósághoz, a testi épséghez és egészséghez, a hatékony jogorvoslathoz, valamint a magán- és családi élethez fűződő személyiségi jogainak megsértését. Az I. rendű alperest kérte eltiltani attól, hogy dohányzó elítélteket nem dohányzókkal tartson egy zárkában, továbbá kérte őt a zárkák túlszűfoltóságának megszüntetésére és megfelelő szellőzésű, világítású és fűtöttségű zárkák kialakítására kötelezni. Az I. rendű alperest az elégtételadás keretében arra kérte kötelezni, hogy a látogató bejáratának hirdetőtábláján és a.....-óban tegye közzé az alábbiakat: Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet elismeri, hogy 2006. április 30. napjától 2007. február 27. napjáig terjedő időben, illetve 2009. február 2. és 2010. szeptember 17. közötti időtartamban a körszállítások alkalmával megsértette **V. L.** fogvatartott egészséghez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy nem biztosította számára az előzetes letartóztatása során a 6/1996. (VIII. 12.) IM rendeletben előírt fogva tartási körülményeket."

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a 90. sorszám alatt meghozott ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogát, és ezért kötelezte őt, hogy 15 napon belül a..... szám alatti épületének látogató bejáratát hirdetőtáblájára helyezze ki az alábbi szövegezésű nyilatkozatot és azt két héten keresztül tartsa ki: „A Büntetés-végrehajtási Intézet elismeri, hogy 2006. április 30. napjától 2007. február 27. napjáig, valamint 2009. február 2. és 2010. szeptember 17. közötti időtartamokban megsértette **V. L.** fogvatartott egészséghez fűződő személyiségi jogait." Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 400 000 Ft, a II. és a III. rendű alpereseknek személyenként 500 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 720 000 Ft illetéket az állam viseli.

Határozatának indokolásában a vonatkozó jogszabályi környezet kimerítő ismertetését követően rámutatott a II. és a III. rendű alperesek védekezésére, hogy a Bvtvr. 35. §-ának (2) bekezdése úgy értelmezendő a fogvatartottakkal kapcsolatos kártérítési eljárás szabályairól szóló 13/1996. (XII. 23.) IM rendeletben szabályozottakkal összhangban, hogy a felperes kizárólag az I. rendű alperessel szemben terjesztheti elő a kártérítési igényét a szabadságvesztés vagy előzetes letartóztatás végrehajtása során őt ért károk miatt. Emiatt a II. és a III. rendű alperesek nem perelhetők, így velük szemben az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Az nem volt vitatott, hogy a felperes nem dohányzó elítéltként dohányzó elítéltekkel került egy zárkában elhelyezésre, ezért a felperes megállapítás és elégtételadás iránti keresete alapos volt.

A Ptk. 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egészséghez való jog megsértése. A Bvtvr. 46. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint az elítélt jogosult a higiéniai feltételeknek megfelelő egészséges elhelyezésre. A nem dohányzók védelméről és a dohánytermékek fogyasztásának, forgalmazásának egyes szabályairól szóló 1999. évi XLII. törvény 1. és 2. §-ai, valamint az ennek végrehajtásáról kiadott 17/1999. (XI. 18.) IM rendelet 3. és 4. §-ai úgy rendelkeznek, hogy az I. rendű

alperesnél dohányzó és dohányfüstmentes zárkat kell kijelölni. Amennyiben a dohányzás számára külön helyiség nem jelölhető ki, a dohányzás az erre kijelölt zárt légtérű helyen csak akkor engedélyezhető, ha a megfelelő légcseré feltételei nyílászáró szerkezetekkel vagy más műszaki berendezések felszerelésével megoldható.

1.) Az I. rendű alperesre nézve ez egy kötelező elkülönítési szabály, amelyet megsértett, így az objektív szankciók közül alkalmazható volt a jogsértés megtörténtének megállapítása. Ugyanakkor, mivel a felperes időközben már szabadult, értelemszerűen az I. rendű alperes eltiltására már nem kerülhetett sor. Alapos volt az elégtételadás iránti kérelem is, amely az I. rendű alperes hirdetőtábláján elhelyezett nyilatkozattal biztosítható, mivel a felperes olyan nyilvánossági körben kérheti elégtétel adását, amilyen körben őt a jogsérelem érte.

2.) A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 135. §-ának (2) bekezdése értelmében a zárkában önálló szellőztetésű WC-t csupán lehetőség szerint kell az I. r. alperesnek létesíteni.

A zárka tisztán tartásával és az ehhez szükséges eszközök biztosításával összefüggésben kihallgatott tanúk vallomása ellentmondásos volt. Egyes tanúként kihallgatott elítéltek szerint ez biztosított volt, mások szerint nem. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett az általa állítottak tényeket bizonyítani, ám ez nem történt meg.

3.) Önmagában az, hogy a felperes állít egy tény (a padló azbeszttel szennyezett), ha az semmilyen egyéb, konkrét bizonyítékkal nincs alátámasztva, nem szükségszerűen kell maga után vonnia szakértő kirendelését. Az elsőfokú beszerezte az I. rendű alperes építésügyi hatóságnál elfekvő vázrajzát, amelyen szerepel az adott épület rétegrendje is. Ebből az állapítható meg, hogy azbeszt nem található az épületben, így az szakértő kirendelése nélkül is megállapítható, hogy a felperes ezen tényállítására nem valós, ezért az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást mellőzte.

4-5.) A tanúk vallomása ellentmondásos volt a zárkák világítása, szellőzése és fűtése vonatkozásában. Volt olyan elítélt tanú (**Cs. Gy.**), aki szerint a zárkában lehetett írni és olvasni, mégis a világítást gyengének ítélte a tanú. A zárkák szellőztetését sem találta megfelelőnek, azonban voltak olyan tanúk (**T.Cs., T. I., I. S.**), akik szerint a világítás és a szellőztetés is megfelelő volt, a fűtéssel pedig az volt a probléma, hogy az elítéltek állandóan nyitva tartották a zárka ablakát, ezért a zárka kihűlt. Nem vitatottan az I. rendű alperes 180 %-os telítettséggel működő, jelenleg rendkívül túlszűfolt büntetés-végrehajtási intézetet üzemeltet. Nyilvánvaló, hogy a lényegesen alacsonyabb létszámú elítélt befogására tervezett zárkák szellőzése (ablakok mérete, elhelyezése) is egy lényegesen alacsonyabb létszámhoz igazított, ezért azok szellőztetése nem lehetett megfelelő. Önmagában a radiátorok számából nem lehet arra következtetni, hogy a fűtés megfelelő volt-e, ezért erre vonatkozóan nem volt szükséges szakértő kirendelése.

6.) Az I. rendű alperes által is elismerten a korábban kötelező hatállyal előírt légtér és mozgástér nem volt biztosított, tehát megsértette a felperes személyhez fűződő jogai közül az egészséges elhelyezéshez, ezen belül is az egészséghez fűződő személyiségi jogait, amiért az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) és c) pontjaiban rögzített

objektív szankciókat alkalmazta, míg a b) pontban írt szankciót nem, mivel a felperes időközben szabadult.

Az 1.), 4.) és a 6.) pontok vonatkozásában ugyan megállapításra került a személyiségi jogsértés ténye, ugyanakkor a beszerzett orvosszakértői vélemények alapján a felperest kár ezzel okozati összefüggésben nem érte, hiszen pszichés problémái az igen hosszú elítélésével okozati összefüggésben következtek be, így kártérítés nem volt megítélhető. A felperes jelenleg kimutatható pszichés problémái szükségszerűen együtt járnak az ilyen hosszú időtartamú szabadságvesztés büntetések végrehajtásával. Erre figyelemmel az I. rendű alperes által megtérítendő kár nem érte a felperest, továbbá a 6. pont vonatkozásában őt felróhatóság sem terheli, mert a Bvtvr. 3. és 5. §-ai szerint az I. rendű alperesnek befogadási kötelezettsége van, így a tényleges létszámtól függetlenül az elítélt befogadását nem utasíthatja vissza. Emiatt nem írható a terhére a túlsúlyfolság, és ezért vele szemben a személyiségi jogsértés szubjektív kártérítői szankciója nem alkalmazható.

7.) A napi 1 óra szabad levegőn való tartózkodás biztosításával összefüggésben kihallgatott tanúk szintén ellentmondásos vallomásokat tettek, ezért nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy az I. rendű alperesnek felróhatóan nem volt biztosítva a felperes esetében a napi 1 órás séta. Az őrszemélyzet tagjai, valamint **Sz. J.** elítélt tanú vallomása szerint kifejezetten az elítéltek - köztük a felperes - kérésére került esetenként a napi 1 órás séta lerövidítésre.

8.) Az I. rendű alperest nem terheli olyan kötelezettség, hogy gyakoribb és megfelelő intimitást biztosító találkozási lehetőséget biztosítson a felperes és a volt élettársa számára. A Alkotmány, az Alaptörvény és a Római Egyezmény rögzítik: mindenkinek joga van ahhoz, hogy a magán- és családi életét tiszteletben tartsák, ugyanakkor értelemszerűen az egyes elítéltek az általuk elkövetett bűncselekmény okán egyes személyiségi jogukat korlátozó helyzetbe kerülnek, amely korlátozó tényező érvényesülhetett a felperesnek az élettársával való kapcsolattartásban is, ezért ez az I. rendű alperes terhére nem róható jogszabályi előírás megszegésének hiányában.

9.) A felperes nem bizonyította, miszerint saját ruhájában végzett takarító tevékenységet, és hogy őt ezzel összefüggésben kár érte.

10.) Az ágyfelszerelés tisztítatlanságára kihallgatott tanúk ugyancsak ellentétes vallomást tettek, ezért a felperes ezen állítása nem volt kellően bizonyított.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján marasztalta a felperest a teljes mértékben pernyertes II. és III. rendű alperesek perköltségben, míg a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a kötelezte az I. rendű alperes javára perköltséget fizetni. A felperes költségmentessége és az I. rendű alperes személyes illetékmentességére miatt a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását, és az alperesek keresete szerinti marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe a dohányfüst

okozta ártalmakat és azt, hogy az milyen károkat okozhatott volna. E körben hivatkozott a Fejér Megyei Bíróság 3.P.20.081/2010/3. számú ítéletére, amely köztudomásúnak tekintve a füstártalmat ítélte meg további bizonyítás nélkül nem vagyoni kártérítést a dohányos cellában elhelyezett nemdohányzó elítélt részére. Változatlanul hivatkozott a szabadlevegőn tartózkodás lerövidítésére, a zsúfoltságra, az illemhellyel kapcsolatos problémára, a kapcsolattartás nem megfelelő biztosítására, az ágyfelszerelés tisztítatlanságára. Sérelmezte, hogy a tanúvallomásokból az elsőfokú bíróság az azok ellentmondásosságára vonatkozó következtetésre jutott.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását kérték lényegében annak helyes indokainál fogva.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetnek részben helytadó rendelkezését. Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, amelyből levont jogi következtetéseivel is egyetértett az ítélet tábla, így a II-III. rendű alperesekkel szembeni keresetösségi jog hiányára alapított döntéssel is.

A felperes fellebbezésében semmilyen, a korábbihoz képest újabb érvet nem hozott fel, s az elsőfokú ítéletet csupán a kárigény elutasítása okán kifogásolta érdemben. Tekintettel arra, hogy a felperes kereseti érveit az elsőfokú bíróság megválaszolta és azt megfelelően indokolta is, az ítélet tábla is elsősorban arra utal vissza.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében írtak szerint helyesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és helytállóan jutott több ízben is arra a következtetésre, hogy egy adott ténnyel összefüggésben rendelkezésre álló tanúvallomások ellentmondásos volta miatt annak bizonyítása nem járt sikerrel, amely bizonyítatlanság következménye csak a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint bizonyításra köteles felperest sújthatta. Emiatt az elsőfokú bíróság elfogultságára vonatkozó következtetés nem volt levonható.

A fogvatartott a fogvatartás időtartamára a büntetés-végrehajtási szervvel büntetés-végrehajtási jogviszonyba kerül, melynek során az őt egyébiránt megillető jogok annyiban módosulnak a büntetés-végrehajtás céljából, amilyen mértékben azt az irányadó jogszabályok megengedik és amilyen mértékben az elkerülhetetlen. A fogvatartás idejére szünetel a tartózkodási hely megválasztásához fűződő jog, s ezen belül nemcsak azt nem választhatja meg a fogvatartott, hogy hol kívánja letölteni büntetését, hanem azt sem határozhatja meg, hogy az intézetben belül melyik zárkában kíván tartózkodni. Ezzel összefüggésben azonban egy speciális joga is keletkezik, ez pedig a megfelelő elhelyezéshez fűződő jog.

Ez a jog manifesztálódik a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 137. §-ának (1)-(2) bekezdéseiben, amely - a perbeli időszakban hatályos - rendelkezések alapján a zárkában elhelyezhető létszámot

úgy kell meghatározni, hogy minden elítélre legalább 6 m³ légtér és férfi elítéltek esetén 3 m² mozgástér jusson; a mozgástér meghatározása szempontjából az alapterületből figyelmen kívül kell hagyni az azt csökkentő berendezési és felszerelési tárgyak által elfoglalt területet. Ugyanezen rendelet 135. §-ának (2) bekezdése szerint a zárkában elkülönített, lehetőség szerint önálló szellőzésű WC-t kell létesíteni.

Ennek alapján az önálló szellőzésű WC biztosítása nem kötelező, hanem csupán lehetőség szerinti jogszabályi előírás a megfelelő elhelyezés körében, melyre tekintettel annak elmaradása a felperes megfelelő elhelyezéshez fűződő jogának sérelmét nem eredményezte. Ugyanakkor a felperes részére nem került biztosításra a kötelező jogszabályi előírásban meghatározott mozgástér, ezáltal a térfogatot és az alapterületet egyaránt érte. A megfelelő elhelyezés jogszabályban meghatározott paramétereinek sérelme önmagában, többlettényállás hiányában nem volt alkalmas a felperes által hivatkozott további személyiségi jogok sérelmének megvalósítására, ezért a további jogsértésekkel összefüggő kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el.

A felperes általánosságban mozgó előadása ugyanakkor nem volt alkalmas részére nem vagyoni kártérítés megállapítására, ehhez szükséges lett volna ugyanis olyan konkrét immateriális sérelmet bizonyítani, ami a kompenzáció ezen módjának alkalmazását indokolta volna. A személyiségi jogsértés önmagában ugyanis nem vagyoni kártérítési kötelezettséget nem alapoz meg. A jogellenesség mellett a kártérítés további feltétele olyan nem vagyoni hátrány keletkezése, amelynek kiegyenlítése, kompenzálása csak pénzbeli előny nyújtásával biztosítható. A felperes a perben ilyen nem vagyoni hátrányt nem nevezett meg és nem igazolt. Az elhelyezés átmeneti zsúfoltsága, illetőleg annak eltűrése pedig számára nem lehetett annyira megterhelő, ami önmagában s további hátrány bizonyítása nélkül a nem vagyoni kártérítési igényt megalapozhatta volna.

A dohányzó zárkában történő elhelyezés az ítéletábra álláspontja szerint sem tekinthető olyan köztudomású immateriális hátránynak, ami csak nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható. A perben lefolytatott szakértői bizonyítás az elhelyezés nem megfelelő volta miatti egészségkárosodást nem igazolt, márpedig ez lett volna szükséges az I. rendű alperes kártérítési felelősségének megállapításához.

A nem vagyoni kártérítésre okot adó egészségromlás és az I. rendű alperesnek tulajdonított jogellenes magatartás közötti okozati összefüggést a felperes nem bizonyította, azt a perben lefolytatott szakértői bizonyítás nem támasztotta alá.

A felperes nem bizonyított előadása nem volt alkalmas részére nem vagyoni kártérítés megállapítására, ehhez szükséges lett volna ugyanis olyan konkrét egészségkárosodást és immateriális sérelmet bizonyítani, ami a kompenzáció ezen módjának alkalmazását indokolta volna. A személyiségi jogsértés a fentiek szerint önmagában nem alapoz meg nem vagyoni kártérítési kötelezettséget. A jogellenesség mellett a kártérítés további feltétele olyan nem vagyoni hátrány keletkezése, amelynek kiegyenlítése, kompenzálása csak pénzbeli előny nyújtásával biztosítható. A felperes a perben ilyen nem vagyoni hátrányt nem igazolt.

A Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja értelmében, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 84. §-ának (1) bekezdésében felsorolt szankciók közül csak az e) pont alatti a szubjektív jellegű, amelynek értelmében alkalmazandó kártérítési szabály is a szubjektív jellegű felelősség Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében rögzített szabálya, eszerint pedig a kártérítési felelősség megállapításához szükséges - konjunktív - feltételek a kár, a jogellenes magatartás, a kettő közötti okozati összefüggés és a károkozó magatartásának a felróhatósága. Lévéen összefüggő feltételekről szó, bármelyiknek a hiánya kizárja a kártérítési felelősség megállapíthatóságát. Az I. rendű alperesi magatartás felróhatóságának hiánya mellett szól, hogy az I. rendű alperesen kívülálló, objektív okból következett be a büntetés-végrehajtási intézet túltelítettsége, amelynek következtében a perbeli zárkákban az I. rendű alperes az egy főre eső négyzetméter, illetőleg légköbméter előírásokat nem tudta biztosítani. Tény ugyanis, hogy az I. rendű alperesnek mérlegelési jogköre nincs: a hozzá irányított elítélteket köteles a büntetés-végrehajtási intézetbe befogadni és ott a differenciálásra vonatkozó szabályok figyelembevételével elhelyezni, aminek következtében a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 137. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak megszegése körében az I. rendű alperes vétlen, mivel rajta kívülálló, objektív körülmény miatt, ezáltal pedig neki nem felróható módon következett be az elítélteknek a négyzetméter és légköbméter előírások megszegésével történt jogszabályellenes elhelyezése (ennek megfelelően foglalt állást a Pécsi Ítéltábla a Pf.II.20.390/2010/6. szám alatt meghozott ítéletében).

A kártérítési felelősség megállapításához szükséges két feltétel is hiányzott, amelyek külön-külön is kizárták az alperes marasztalását.

A leírtak miatt az ítéltábla az első fokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerint annak helyes indokai alapján.

A felperes a fellebbezési eljárásban pervesztes lett, ezért az ítéltábla őt kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperesek költségének megtérítésére a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint. Az ügyvédi (jogtanácsosi) munkadíjban jelentkező perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján, de a (6) bekezdés szerint a kifejtett tevékenységhez igazodó mérsékelt összegben állapította meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a pervesztes felperes személyes költségmentessége okán a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli, ahogy az őt képviselő pártfogó ügyvéd díját is a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése alapján (Pp. 87. §-ának (2) bekezdése).

Debrecen, 2014. július hó 9. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő